

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นักแสดงเป็นผู้ที่ทำการมอบความบันเทิงกับบุคคลทั่วไป ประกอบกับเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในด้านต่าง ๆ ซึ่งการแสดงของนักแสดงจะต้องใช้เงินลงทุน ความอดทน และการฝึกฝน เพื่อให้สามารถทำการแสดงได้อย่างเต็มความสามารถ ในอดีตที่ผ่านมานักแสดงทำการแสดงมักจะเป็นการแสดงสดที่จัดในสถานที่ที่นักแสดงสามารถจำกัดผู้เข้าชมได้และจำกัดสถานที่ที่ทำการแสดงได้ รวมทั้งนักแสดงจะได้รับค่าตอบแทนในการแสดงในแต่ละครั้งตามจำนวนที่ได้ตกลงกันระหว่างผู้จัดให้มีการแสดงและนักแสดง ต่อมาในครั้งหลังศตวรรษที่ 19 มีการประดิษฐ์สิ่งบันทึกภาพและเสียงในรูปแบบต่าง ๆ ขึ้นเพื่อทำการเผยแพร่ภาพและเสียงในลักษณะต่าง ๆ เช่น ฟิล์มภาพยนตร์และเทปเพลง เพื่อนำมาใช้ในการบันทึกเสียงหรือภาพ การถ่ายทอดและเผยแพร่งานอันมีลิขสิทธิ์ในลักษณะต่าง ๆ ได้ง่ายมากขึ้น รวมถึงการนำการแสดงสดของนักแสดงที่ได้ถูกบันทึกไว้ไปเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งจากเดิมที่นักแสดงหรือนักร้องสามารถที่จะสร้างสรรคงานสู่สาธารณชนได้เป็นการเฉพาะตัว โดยการแสดงสดในสถานที่กำหนดโดยเฉพาะไว้และสามารถที่จะจำกัดบุคคลที่เข้าชมเพื่อชมในสถานที่แสดงที่กำหนดหรือในระยะขอบเขตที่ได้ยินเสียงเท่านั้น เมื่อมีสื่อกลางที่พัฒนาขึ้นมาจากเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้รูปแบบการบันทึกและถ่ายทอดการแสดงและนำเสนอของนักแสดงต่อสาธารณชนเปลี่ยนแปลงไปบุคคลทั่วไปสามารถชมการแสดงและการได้ยินเสียงของนักแสดงได้โดยนักแสดงไม่สามารถจำกัดพื้นที่หรือขอบเขตในการถ่ายทอดการแสดงของตนนั้นได้ บุคคลทั่วไปหรือประชาชนที่ไม่ได้เข้าร่วมชมการแสดงสดของนักแสดงในสถานที่หรือตามกำหนดเวลาที่นักแสดงได้จัดให้มีการแสดงขึ้นสามารถที่จะรับฟังเสียงหรือเห็นภาพได้เช่นเดียวกับผู้ที่ได้เข้าร่วมชมการแสดงสดของนักแสดงนั้น รวมทั้งมีความสะดวกสบายตามความต้องการของผู้ชมนั้น ซึ่งสามารถกำหนดสถานที่ เวลาในการรับชมได้ เช่น ร้านอาหาร สถานบันเทิงต่าง ๆ หรือในสถานที่ส่วนตัว เช่น ภายในบ้าน นอกจากนี้ผู้ประกอบการให้ความบันเทิงต่าง ๆ ในสถานบันเทิงต่าง ๆ ยังได้นำสิ่งบันทึกเสียงการแสดงไปเผยแพร่เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า รวมทั้งการทำสำเนาของงานนั้นไปเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยตรง อันเป็นการทำให้เกิดการเผยแพร่การแสดงและการถ่ายทอดงานการแสดงสดนั้นถูกเผยแพร่และถ่ายทอดไปโดยไม่จำกัดขอบเขต ทั้งนี้ เมื่อนักแสดงซึ่งเป็นผู้สร้างสรรคงานแสดงของ

ตนไม่ว่าจะเป็นผู้แสดง นักร้อง นักดนตรี นักเต้น มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการกระทำอันเกี่ยวกับการแสดงของตน ไม่ว่าจะเป็น

(1) การแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งการแสดง เว้นแต่จะเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนจากสิ่งบันทึกการแสดงที่มีการบันทึกไว้แล้ว

(2) บันทึกการแสดงที่ยังไม่มีการบันทึกไว้แล้ว

(3) ทำซ้ำซึ่งสิ่งบันทึกการแสดงที่มีผู้บันทึกไว้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนักแสดงหรือสิ่งบันทึกการแสดงที่รับอนุญาตเพื่อวัตถุประสงค์อื่น หรือสิ่งบันทึกการแสดงที่เข้าข่ายยกเว้นการละเมิดสิทธิของนักแสดงตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

ตามบทบัญญัติมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 บัญญัติให้เป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดง อย่างไรก็ตาม เมื่อนักแสดงไม่สามารถจำกัดขอบเขตในการเผยแพร่งานแสดงของตนเองได้ภายในขอบเขตที่ตนต้องการ จึงก่อให้เกิดผลกระทบต่ออาชีพของนักแสดง นักร้อง นักดนตรี บทบัญญัติตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฉบับดังกล่าว จึงบัญญัติให้บุคคลที่นำสิ่งบันทึกเสียงการแสดงซึ่งได้นำออกเผยแพร่เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าแล้ว หรือนำสำเนาของงานนั้นไปแพร่เสียงหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยตรง ให้ผู้นั้นจ่ายค่าตอบแทนที่เป็นธรรมแก่นักแสดง อันเป็นสิทธิที่นักแสดงพึงจะได้รับตามกฎหมาย

ปัจจุบันเมื่อเทคโนโลยีได้พัฒนาไปเรื่อย ๆ การบันทึกการแสดงไม่ว่าจะเป็นการบันทึกเสียง บันทึกภาพหรือการบันทึกภาพและเสียงได้เพิ่มมากขึ้นมีการนำสิ่งที่บันทึกนั้นไปทำซ้ำหรือใช้ประโยชน์ได้โดยไม่จำกัดจำนวน ไม่จำกัดเวลา สถานที่ นักแสดงก็ยังคงไม่ได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในการใช้งานสิ่งบันทึกเสียงการแสดงของตนและยังทำให้งานแสดงสดของนักแสดงมีจำนวนลดน้อยลง นักแสดงจึงมีรายได้จากการแสดงสดน้อยลง เพราะมีการนำสิ่งที่บันทึกไว้ไม่ว่าจะเป็นภาพหรือเสียงก็ตามไปเผยแพร่ต่อสาธารณชนหรือหาประโยชน์จากสิ่งที่บันทึกไว้โดยไม่สามารถจำกัดขอบเขตได้ แม้ว่านักแสดงจะมีสิทธิในการได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมตามกฎหมายก็ตาม แต่ในความเป็นจริงแล้วผู้ใช้สิ่งบันทึกเสียงการแสดงของนักแสดงมักจะไม่มีการชำระค่าตอบแทนในการเผยแพร่งานที่บันทึกการแสดงให้กับนักแสดงนั้น ไม่ว่าบุคคลนั้นจะนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าหรือไม่ก็ตาม

ถึงแม้ว่านักแสดงจะรู้ว่าตนมีสิทธิในการได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็ตาม แต่นักแสดงขาดศักยภาพไม่สามารถที่จะดำเนินการจัดเก็บค่าตอบแทนในการเผยแพร่สิ่งบันทึกเสียงการแสดงของนักแสดงตามมาตรา 45 จากผู้ใช้ประโยชน์ในงานแสดงดังกล่าวได้ไม่จะเป็นการแพร่ภาพแพร่เสียง ทำซ้ำหรือการนำไปใช้ประโยชน์เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าเพราะนักแสดงไม่สามารถดำเนินการจัดเก็บค่าตอบแทนของตนได้โดยลำพัง อีกทั้งผู้ใช้

ประโยชน์จากงานดังกล่าวของนักแสดงก็จงใจที่จะหลีกเลี่ยงการจ่ายค่าตอบแทนหรืออาจจะไม่สามารถที่จะดำเนินการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่นักแสดงหรือผู้มีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนจากเผยแพร่สิ่งบันเทิงเสียงการแสดงนั้นได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ สัญญาว่าจ้างนักแสดงที่ผู้ว่าจ้างหรือผู้จัดให้มีการแสดงเกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะมีข้อสัญญากำหนดให้สัญญาว่าจ้างฉบับดังกล่าวนี้เป็นหนังสือโอนสิทธิให้นักแสดงโอนสิทธิของนักแสดงทั้งหมดให้แก่ผู้ว่าจ้างหรือผู้จัดให้มีการแสดง ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและเป็นการก่อกำเนิดนักแสดงได้รับประโยชน์สูงสุดจากการใช้งานสิ่งบันเทิงเสียงการแสดงและเป็นการสร้างให้มีองค์กรกลางที่มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดเก็บค่าตอบแทนในการเผยแพร่สิ่งบันเทิงเสียงการแสดงของนักแสดง จึงมีความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีองค์กรที่ทำหน้าที่บริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนเกี่ยวกับงานของนักแสดงขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางในการรักษามลประโยชน์ของนักแสดงอย่างแท้จริง

รูปแบบในการดำเนินการขององค์กรดังกล่าวอาจผูกพันนักแสดงตามข้อตกลงระหว่างนักแสดงกับองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนดังกล่าว นักแสดงอาจมอบอำนาจหรือโอนสิทธิของนักแสดงบางส่วนแก่องค์กรดังกล่าว โดยองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าวนี้อาจมีเพียงองค์กรเดียว เพื่อป้องกันมิให้ก่อให้เกิดความสับสนต่อผู้ที่ใช้งานและถูกจัดเก็บ โดยมีสถานที่ทำการที่แน่นอน เพื่อความชัดเจนและถูกต้องในการจ่ายค่าตอบแทนประชาชนทั่วไปสามารถตรวจสอบสิทธิที่องค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงที่ได้รับจากนักแสดง นอกจากนี้ ต้องเป็นองค์กรที่มีได้จัดตั้งขึ้นเพื่อแสวงหากำไร เนื่องจากค่าตอบแทนในการเผยแพร่สิ่งบันเทิงเสียงการแสดงดังกล่าวนี้ จะต้องมีความเป็นธรรมและไม่สร้างภาระให้แก่ผู้ใช้งานสิ่งบันเทิงเสียงการแสดงของนักแสดงมากเกินไปจนหาประโยชน์จากงานของนักแสดงไม่ได้ ดังนั้น การกำหนดรูปแบบที่เหมาะสมเพื่อดำเนินการและให้มีการบริหารงานที่ดี คือ มีการจัดเก็บค่าตอบแทนในอัตราที่เหมาะสมในการใช้ประโยชน์จากงานดังกล่าวและจัดเก็บจากผู้ที่ใช้ประโยชน์จากงานของนักแสดงดังกล่าว และการจัดสรรค่าตอบแทนที่ได้รับนั้นให้กับนักแสดงที่เป็นผู้เกี่ยวข้องอย่างเป็นธรรม ปัจจุบัน ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายรองรับสถานะขององค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนดังกล่าวไว้แม้แต่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ก็ได้บัญญัติไว้ในเรื่ององค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงไว้ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบองค์กร การบริหารจัดการค่าใช้ประโยชน์ขององค์กรคงมีเพียงแต่บทบัญญัติตามมาตรา 60 (3) ที่บัญญัติให้คณะกรรมการลิขสิทธิ์มีอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริมหรือสนับสนุนสมาคมหรือองค์กรของผู้สร้างสรรค์หรือนักแสดงเกี่ยวกับการดำเนินการเพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนจากบุคคลอื่นที่ใช้งานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงและการคุ้มครองหรือปกป้องสิทธิหรือประโยชน์อื่นใดตามพระราชบัญญัตินี้ไว้เท่านั้น นอกจากนี้ การกำหนด

คำตอบแทนที่ตกลงกันไม่ได้ของนักแสดงและผู้นำสิ่งบันเทิงเสียงการแสดงของนักแสดงออก
 เผยแพร่เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าแล้ว หรือการนำสำเนาของงานนั้นไปแพร่เสียงหรือเผยแพร่ต่อ
 สาธารณชนโดยตรง กฎหมายบัญญัติให้อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาเป็นผู้มีหน้าที่ตาม
 กฎหมายที่จะมีคำสั่งกำหนดคำตอบแทน ทั้งนี้ โดยจะต้องคำนึงถึงอัตราค่าตอบแทนปกติในธุรกิจ
 ประเภทนั้นและยังมีช่องว่างของกฎหมายที่บัญญัติไว้ไม่ครอบคลุมถึงสิ่งบันเทิงภาพและเสียงของ
 นักแสดงอันเป็นโสเภณีโสเภณีสตรี ซึ่งไม่คุ้มครองนักแสดงที่จะได้รับคำตอบแทนในการที่บุคคลอื่นนำ
 โสเภณีโสเภณีสตรีในงานแสดงของนักแสดงไปเผยแพร่เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า ทำให้ขาดแรง
 ผลักดันและจูงใจที่ดีต่อนักแสดงทั้งหลายในการรวมตัวกันเพื่อเข้ามาเป็นสมาชิกขององค์การบริหาร
 การจัดเก็บคำตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าว รวมทั้งในความเป็นจริงยังไม่มีก่อก่อตั้งองค์การบริหาร
 การจัดเก็บคำตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าวโดยรัฐหรือสมาคมต่าง ๆ ของนักแสดง จึงทำให้ขาดผู้ที่
 ริเริ่มในการก่อก่อตั้งองค์กรดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่หากมีการก่อก่อตั้งองค์กรดังกล่าวแล้วอาจทำให้เกิดผล
 ประโยชน์อย่างคุ้มค่าจากการจัดเก็บคำตอบแทนดังกล่าว ซึ่งนักแสดงผู้เป็นเจ้าของสิทธิในงาน
 การแสดงของนักแสดงแต่ละรายยังไม่สามารถปกป้องสิทธิของตนโดยลำพังอย่างทั่วถึง เพราะขาด
 ความรู้และความเข้าใจในเรื่องของรูปแบบขององค์การบริหารการจัดเก็บคำตอบแทนตามกฎหมาย
 ดังกล่าว การขาดศักยภาพในการบริหารการจัดเก็บและขาดอำนาจในการต่อรองกับผู้ว่าจ้างหรือ
 ผู้จัดให้มีการแสดง รวมทั้งบุคคลผู้ใช้ประโยชน์จากงานของตน อีกทั้งมักจะมีผู้ใช้งานอ้างว่าการ
 แพร่เสียงหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนนั้นเป็นการช่วยส่งเสริมผลงานและประชาสัมพันธ์งานการ
 แสดงของนักแสดงและตัวนักแสดงให้เป็นที่รู้จักยิ่งขึ้น จึงไม่จำเป็นต้องชำระค่าใช้จ่ายในการกระทำ
 ดังกล่าว ดังนั้น การให้ความคุ้มครองสิทธิแก่นักแสดงอย่างสมเหตุสมผล ก็คือ การดำเนินการให้
 นักแสดงได้รับคำตอบแทนจากผู้นำสิ่งบันเทิงเสียงการแสดงและโสเภณีโสเภณีสตรีในงานของนักแสดง
 ออกหาประโยชน์เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า นอกจากนี้ ผู้ที่ต้องการใช้สิ่งบันเทิงเสียงการแสดง
 เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวก็สามารถเผยแพร่ผลงานของนักแสดงได้โดยไม่เป็นการละเมิดสิทธิของ
 นักแสดง

เมื่อองค์การบริหารการจัดเก็บคำตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงขาดการรองรับ
 องค์กรตามกฎหมาย จึงขาดการกำหนดรูปแบบและการบริหารงานที่ชัดเจน ทำให้ขาดความ
 นำเชื่อถือในการดำเนินการจัดเก็บคำตอบแทนดังกล่าวไม่ว่าจากประชาชนทั่วไป นักแสดงหรือ
 ผู้ใช้งานสิ่งบันเทิงเสียงการแสดงของนักแสดง จึงควรมีกฎหมายกำหนดรูปแบบขององค์กรที่มี
 ความเหมาะสม ในลักษณะที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในการมุ่งแสวงหากำไรและมีระบบการกำกับ ดูแล
 องค์กร เพื่อที่จะสามารถทำการบริหารการจัดเก็บคำตอบแทนแทนนักแสดงได้อย่างแท้จริง
 มีการกำหนดวิธีการเรียกเก็บคำตอบแทนในการใช้สิทธิตามลักษณะแห่งงานการแสดงต่าง ๆ

และการจัดสรรค่าตอบแทนในการใช้สิทธิให้แก่นักแสดงที่เป็นสมาชิกอย่างเป็นธรรมและชัดเจน นอกจากนี้ ควรมีการกำหนดให้บุคคลผู้ประสงค์จะดำเนินการบริหารจัดการจัดเก็บค่าสิทธิแทนนักแสดงต้องยื่นคำขออนุญาตจัดตั้งเพื่อดำเนินการเป็นองค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงจากรัฐหรือหน่วยงานของรัฐ เช่น กรมทรัพย์สินทางปัญญา และหน่วยงานของรัฐมีอำนาจสามารถที่จะปฏิเสธคำขออนุญาตหรือไม่ทำการรับรองในเรื่องดังกล่าวได้ และควรกำหนดให้มีการยื่นข้อมูลเอกสารตามที่กำหนด เกี่ยวกับข้อกำหนด เงื่อนไข หรือระเบียบวิธีการดำเนินงาน ตลอดจนวิธีการกำหนดอัตราค่าใช้สิทธิของนักแสดงและการจัดสรรเงินแก่สมาชิก บทบาทอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการลิขสิทธิ์และการระงับข้อพิพาทที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินการขององค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน เพื่อให้เกิดการคุ้มครองและควบคุมกระบวนการในการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้งานดังกล่าวอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม โดยให้มีผลบังคับใช้ได้อย่างแท้จริง

1.2 สมมติฐานของการวิจัย

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 45 บัญญัติให้นักแสดงมีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนจากการที่ผู้อื่นนำสิ่งที่บันทึกเสียงการแสดงของตนนั้นออกทำการแพร่ภาพแพร่เสียง เผยแพร่ต่อสาธารณชนหรือการทำซ้ำจากงานของตน ปัจจุบันได้มีการจัดเก็บค่าตอบแทนในการสำหรับประโยชน์ในงานดนตรีกรรม แต่ยังไม่มีความหมายให้การรองรับสถานะขององค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าว จึงควรบัญญัติกฎหมายเพื่อกำหนดรูปแบบขอบเขตแห่งสิทธิและหน้าที่ขององค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนในการใช้ลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดง เพื่อให้เกิดการยอมรับและความน่าเชื่อถือจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.3.1. ศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบทางกฎหมายขององค์กรและการดำเนินการที่เหมาะสมในการจัดตั้งองค์กรเพื่อดำเนินการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนในการใช้สิทธิของนักแสดงอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3.2. ศึกษาถึงพัฒนาการในการให้ความคุ้มครองสิทธิเกี่ยวกับงานของนักแสดงในรูปแบบที่มีองค์กรเป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดง

1.3.3. ศึกษาถึงขอบเขตของเกี่ยวกับสิทธิของนักแสดงและงานของนักแสดงเพื่อกำหนดขอบเขตการให้ความคุ้มครองให้เหมาะสมกับระบบกฎหมายลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดง

1.4 วิธีการวิจัย

วิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เอกสาร โดยการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ บทความ ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ

1.5 ขอบเขตในการวิจัย

ศึกษาการให้ความคุ้มครองสิทธิของนักแสดงในการได้รับค่าตอบแทน (right to remuneration) ที่เป็นธรรม จากการที่มีผู้นำสิ่งบันเทิงเสียงการแสดงของนักแสดงออกเผยแพร่เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า หรือการนำสำเนาของงานนั้นไปแพร่เสียงหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยตรง ตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ของประเทศไทยและตามอนุสัญญาระหว่างประเทศตลอดจนกฎหมายของต่างประเทศ และศึกษารูปแบบและการดำเนินการที่เหมาะสมขององค์กรบริหารการเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงในการเป็นผู้ดำเนินการจัดเก็บและบริหารค่าตอบแทนในงานดังกล่าว ซึ่งจะรวบรวมและเปรียบเทียบในเนื้อหาของกฎหมายที่บังคับใช้ ยังไม่บังคับใช้และแนวทางที่เหมือนกันและแตกต่างกันขององค์กรบริหารการเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศว่ามีความขัดแย้งหรือสอดคล้องกันหรือไม่อย่างไร เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพและมีความเป็นธรรมของการดำเนินการบริหารกิจการขององค์กรบริหารการเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์กรดังกล่าวมากที่สุด

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากวิทยานิพนธ์นี้

1.6.1 เป็นแนวทางในการจัดตั้งรูปแบบและดำเนินการขององค์กรบริหารการเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงที่เหมาะสมในประเทศไทย เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งในและระหว่างประเทศที่ให้ความคุ้มครองแก่งานการแสดงของนักแสดง

1.6.2 ได้ทราบถึงการคุ้มครองในสิทธิในงานการแสดงของนักแสดงตามที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ไทย กฎหมายลิขสิทธิ์ของต่างประเทศและกฎหมายลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ

1.6.3 ให้ได้ทราบถึงการพัฒนารูปแบบของการให้ความคุ้มครองสิทธิแก่เจ้าของสิทธิในงานของนักแสดง

1.6.4 เป็นแนวทางพัฒนาเพื่อเพิ่มบทบาทและศักยภาพให้แก่องค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิของนักแสดงในประเทศไทย ให้สามารถดำเนินการตามกฎหมายและสามารถทำหน้าที่ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย